

AS ILLAS GALEGAS EN INTERNET

ILLA DE A CREBA

Interesante sobre esta Illa é o Relatorio que, no I CONGRESO DE CULTURA POPULAR MARIÑEIRA e na Mesa redonda celebrada nel sobre: “ O MAR NA CULTURA GALEGA”, e co título: “As Crebas, economía e cultura do lixo do mar”, deu Francisco X. Fernández Naval, de onde entresaco a parte correspondente á Illa de A Creba.

AS CREBAS, ECONOMÍA E CULTURA DO LIXO DO MAR

Por: Francisco X. Fernández Naval

Na Ría de Muros – Noia existe a **Illa da Creba**, que como Quebra aparece recollida nos documentos de Xelmírez, primeiro arcebispo de Compostela, alá polo século XII. A súa situación, a medio camiño entre a boca e o fondal da ría, provocaría que contra ela quebrasen as correntes, deixando na súa costa abundantes despojos. Pero se lembramos a idea da causa ou provocación dos naufraxios, quizais poderíamos atopar unha razón do seu nome na lenda que sobre a illa recolle Vicente Risco: “na

converteuse nun culebrón arrodeado de feras que afundían os barcos. Os cristiáns foron onde un santo home que lles aconsellou bendicir a illa e erguer a eirexiña da Nosa Señora da Creba”.

Sóño, lenda ou verdade, o certo é que ata ela entraban os piratas do sur e do norte, sarracenos e normandos, que ancoraban as naves ao seu abrigo, para logo penetrar terra dentro, dificultando as comunicacións e o abastecemento de Santiago de Compostela.

En 1115 os árabes atacaron Noia dende ela, polo que Xelmírez decidiu contratar expertos italianos, encargándolles o deseño e construción de galeras, apropiadas para a navegación pola ría, co obxecto de defender o litoral de Compostela, sempre ameazado, dando lugar así á que se considera a primeira armada peninsular.

Sábese tamén que houbo nela ermida e ermitán, acaso herdeiro do home santo da historia. O ermitán coidaba da ermida e da imaxe da virxe e sábese que entre a illa e terra firme houbo unha ponte que permitía o paso a pé.

Os mariñeiros e viaxeiros do carreto – barco de pasaxe que facía a ruta Noia – Muros ao pasar por diante da illa saudaban á virxe, pola que sentían unha grande devoción e moitos cantaruxaban a copla popular:

“Indo polo mar abaixo
o aire rifoume a vela;
Nosa Señora da Creba
díume o pano para ela”.

Creba había mouros que tiñan un templo do seu falso deus. Os cristiáns matáronos deixando só a filla do xefe. Esta invocou ao demo, que levantou unha tempestade, afogou aos cristiáns e separou a illa da terra. A moura

MAQUIEIRA

PESCA DEPORTIVA

Plaza de España, 4
Teléf.: 986 851 814

PONTEVEDRA

POEMAS MAGNÍFICOS DE MIRO VILLAR
EQUINOCIO DE PRIMAVERA, 1998

FOI NAS ILLAS LOBEIRAS

Foi nas Illas Lobeiras co mar por testemuña
do amor louco no entorno nun mínimo deserto
que escoitamos na noite cantos de desconcierto
a ecoar lonxe na serra, nos penedos da Ruña.

E fumos temerosos dun medo que rabuña
interrompendo os beixos coa dúbida do inceerto
do coñecer se a lenda puidese ter de certo
que os lobos descendaran como a xente supuña.

E na nosa incerteza non tivemos de conta
da fronteira das augas para coutar o medo
protexidos por ondas e cons de afiado gume.

Mais a nosa cegueira mudou logo en luz pronta
descubrinto que os urros proviñan do rochedo
no que faro Cee ronxe para as naos dende o cume.

(Ausencias Pretéritas, 1992)

Illa de Lobeira e distintas imaxes do seu faro.

Casalote
CAFETERIA

REVOLTA - NOALLA - TELF.: 986 74 55 18

